

Glad for å kunne hjelpe

Av Amie Jane Leavitt
Basert på en sann historie

“Når vi hjelper” (Barnas sangbok, 108).

William lente riven sin mot husveggen og satte seg på gresset. Å rake løv var hardt arbeid, men han og hans søstre Chloé og Amelia var endelig ferdige. Høyt over Alpene kunne han se et fly som fløy forbi. Han lurte på hvor det skulle.

William elsket den lille byen sin i nærheten av den fransk-sveitsiske grensen. Hit kom det folk fra hele verden på besøk. Han tenkte på stedene han ønsket å reise til, menneskene han kunne møte og eventyrene han kunne oppleve en dag.

Han ble brått vekket fra dagdrømmen sin av plystring og *knasingen* av fottrinn i naboens hage.

“Pat gjør seg sikkert klar til å rake løvet sitt,” tenkte William. “Jeg er veldig glad for at vi er ferdige med vårt.”

“Men hvis det var tungt for tre personer å rake løv, måtte det virkelig være tungt for én!” tenkte William. Pats hustru Pam hadde nettopp blitt operert, så Pat ville måtte rake løvet sitt alene.

Mamma sa alltid: “Når vi hjelper, blir vi glade!” og William trodde at det sannsynligvis betydde å hjelpe Pat, selv om de allerede var slitne etter å ha raket sitt eget løv.

William kikket bort på Chloé og Amelia, som bygget små kvisthus i gresset. “Skal vi gå og hjelpe Pat?” spurte han. “Vi kan hjelpe ham å bli ferdig ganske fort.”

Chloé og Amelia var enige, og gikk med William.

“Trenger du hjelp?” spurte Amelia idet de kom rundt buskene og inn i Pats hage.

“Ja, gjett om! Men dere har raket i hele ettermiddag. Dere er sikkert slitne.”

“Det går bra,” sa William. “Vi har lyst til å hjelpe. Når vi hjelper, blir vi jo glade!”

Mens de arbeidet, fortalte Pat barna morsomme historier fra livet sitt. Pat var fra India, men han hadde bodd over hele Asia og Afrika.

Da alt løvet var stappet i sekker, la William merke til eplene som lå spredt rundt de to høye epletrærne i Pats hage. Arbeidet deres var ikke helt ferdig ennå. William bøyde seg ned og begynte å plukke epler. Han sorterte de råtne fra de gode underveis. Chloé og Amelia løp for å legge eplene i hauger.

Pat rullet sin gamle, grønne tril-lebår ut fra redskapsboden. “La oss legge de råtne i denne. Så kan dere ta de gode med dere hjem.”

“Det går bra, Pat. Vi trenger ikke å ta eplene dine,” sa William.

“Jeg har lyst til å gi dem til dere,” sa Pat. “Når jeg gir, blir jeg jo glad!”

Under middagen den kvelden fortalte barna mamma og pappa hvor gøy det hadde vært å hjelpe Pat og høre historiene hans.

Plutselig fikk William en idé. “Jeg vet hva vi kan gjøre med eplene han ga oss!” Han spratt opp og tok et eksemplar av *Liahona* fra bokhyllen. “Jeg tror virkelig Pat og Pam vil like denne,” sa William idet han fant en oppskrift på eplekake. “Og som Pat sa i dag, når vi gir, blir vi glade!”

“La oss lage en kake til de andre naboene også!” sa Chloé.

William gliste. Han tenkte på alle menneskene han kunne møte og de spennende historiene han kunne høre. Og alt dette bare på grunn av litt av godhet. Og litt kake. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.